

lehetsz. Téli reggeleken ritkás fehér köd hever rajta. Nézz ilyenkor szembe a folyóval, fogadj örök hűséget, és ha eddig nem szeretted, ajánlom, szeress belé, mert neked is úgy fogja hordani életedet, — és ami az életed, az emlékeidet, — mint testedet a föld, amely egyszer befogad.

Thurzó Gábor.

TOLDALAGHY PÁL:

VÉGTELENSÉG

Sötéten izzik és izzaszt a nyár.
Az olajfának sátora se hűsít.
Mit hallgatnál fülem? Az idegek
hosszan rezgő és sajgó hegedűit?
míg átítatja zölddel a pohár
falát s halványan csak felém remeg
a levelekbe ágyazott s pihe
s tollkönnyűségű, édes őszike.
Elszédítesz! Lám, szinte-szinte sírnék.
A felületen elfehérek.
De feketén zuhognak bent a csillék
és alakulnak a kövületek.

Mi ez? Az ajtót senki sem koccintja.
Mi értelem volt, lassacskán kihül.
S az árvaságot, azt fordítja vissza.
Nagy tűzfolyam a láthatár. Kívül
izzonganak a fák között a drótok
és elnyúlnak ott az útépipők.
Én meg minden valóságot kioltok.
Elicsippentem tövében az időt.